

а по-скоро съчетанието им с традиционни форми на трудова мобилност, характерни за Балканите още от времената на Османската империя. Става въпрос за т.нар. '*гурбет*' – термин, с който османската администрация обозначава определена категория население, разнородно (по своята етническа принадлежност), което живее и работи за даден период от време (обикновено един стопански сезон, в зависимост от вида на трудовите активности) далеч от родните си места, където остават да живеят техните семейства. Даже понякога циганите в османските извори като цяло са обозначавани, наред с наименованията '*кѣптъ*' или '*чингене*', които са обичайни за тях, и с това название (или са включвани в тази категория).

Този модел на трудова мобилност, повече или по-малко модифициран в доста разнообразни варианти, се запазва на Балканите и през по-късните исторически епохи. Заминаващите на работа в Западна Европа югославски граждани (според наложилия се термин '*гастарбайтери*', макар че не работят само в Германия) първоначално остават в неговите рамки и не прекъсват връзките с родината си, където са семействата им, те се връщат периодично там, подпомагат роднините си, строят си жилища за старини, където планират да живеят като западни пенсионери. Постепенно обаче, особено след 1972 г., когато на югославските *гастарбайтери* е разрешено да вземат семействата със себе си, големи части от работещите на Запад се преселват трайно заедно със семействата си и се легализират в съответните страни, т.е. от мобилно работещи се превръщат в мигранти.

Всички цигани от бивша Югославия мигрират като югославски граждани (т.е. като интегрална част от макрообществото, в което живеят), и първоначално политиката на западните държави към тях е като към всички останали 'югославяни'. Политиката към циганите мигранти остава в рамките на т.нар. 'общ подход', без да бъдат обособявани като отделна, специфична общност, различаваща се от всички останали етнически/религиозни общности, на-